

GEORGE EGERTON – FORFATTEREN SOM NESTEN FIKK KNUT HAMSUN TIL Å ENDRE OPPFATNING OM ”ENGLÆNDERE”

Gerd Bjørhovde

For mange år siden, da jeg arbeidet med det som ble min doktoravhandling, om britiske kvinnelige forfattere på 1880- og 1890-tallet¹, kom jeg også over noen forhold med spesiell relevans for norsk litteratur- eller kulturhistorie. Jeg valgte ut fire forfattere som på hver sin måte bidro til å utvikle roman-/fiksjonsformen, og som ble til dels mye omtalt i sin samtid. I dag er de i stor grad glemte, hvis man da ikke har en spesiell interesse for perioden, slik som meg. Imidlertid har to av dem en viss relevans for norsk litteraturhistorie, bl.a. siden begge i sin samtid ble ansett som så interessante at flere av deres verker ble oversatt til norsk. Olive Schreiner var den ene av dem: Bl.a. ble hennes store internasjonale bestselger, romanen *Story of an African Farm* (1883) og de eksperimentelle kortprosastykkene *Dreams* (1890) oversatt ganske raskt etter utgivelse. Det samme skjedde med flere av George Egertons bøker. Og det er sistnevntes litteraturhistoriske skikkelse jeg skal ta for meg her, på grunn av hennes spesielle forbindelse med Knut Hamsun på 1890-tallet.

Sånn gikk det til: Her satt jeg og skulle åpne en av de mange bøkene fra perioden, utgitt i 1893 – en bok som nok ikke hadde blitt lest av særlig mange på noen år – og så ser jeg plutselig at den er tilegnet Knut Hamsun, med følgende poetiske utsagn:

---

¹ Gerd Bjørhovde, *Rebellious Structures: Women Writers and the Crisis of the Novel 1880-1900* (1987). Kapittelet om George Egerton har tittelen “George Egerton: Keynotes to Feminine Identity”(129-167).

"To Knut Hamsun, in memory of a day when the west wind and the rainbow met".

George Egerton var et pseudonym – hennes egentlige navn var Mary Chavelita Dunne (hun het også Clairmonte i én periode, og Bright i en annen). Forfatternavnet tok hun fra sin første (eventuelt andre) mann, som het Egerton Clairmonte, og morens pikenavn George. Hun bodde i England i store deler av sitt liv, men hun var også en meget bereist dame, som hadde bodd både i New Zealand, Australia, Argentina, Chile, Tyskland og USA, og ikke minst Irland.

De møttes i Norge

Mary Chavelita tilbragte noen år i Norge på slutten av 1880-tallet, og det var da hun møtte Hamsun, som tydeligvis må ha gjort et sterkt inntrykk på henne. Han var da i ferd med å få et navn som forfatter; hun hadde ambisjoner om å bli det og var svært interessert i den nye skandinaviske litteraturen – Bjørnson og Ibsen, Strindberg og Ola Hansson, og så Hamsun ikke minst.

Hvis man i dag ønsker å finne ut noe om hva som skjedde mellom dem, er en hovedkilde noen av Hamsuns brev som henviser til henne, han kaller henne "en excentrisk Englænderinde" og en rik enke ("en rik Englænderinde, som har friet til meg"):

Jo, der var nemlig en excentrisk Englænderinde, som vel havde faaet den Idé at ville glo lidt på Dyret, saasom hun havde læst "Sult", og saa telegraferer hun, at hun vil komme. Men her turde jeg simpelthen ikke modtage hende, hvorfor jeg maatte udbede mig Arendal. Og nu vil hun oversætte begge mine Bøger! Mennesket er forresten Enke, 29 Aar, meget rig; jeg er ikke i stand til at huske hvad hun hedder, ellers vilde jeg sagt Dem det.¹

---

¹ Brev til Bolette Pavels Larsen, skrevet i Lillesand, antagelig 10.9.1890 (Næss 1994, 202-203).

Det er kanskje verd å merke seg at Hamsun nok tok feil på et par punkter i dette utsagnet: For det første viser historien at George Egerton ikke kan ha vært gift med mannen hun kom til Norge sammen med (i så tilfelle var han bigamist, sies det!), slik at hun iallfall rent formelt ikke kunne ha vært enke. Dessuten er det ikke grunnlag for å hevde at hun var spesielt velstående. Så var dette ønsketenkning fra hans side, eller resultat av forstillelse/spill fra hennes? Eller kanskje en kombinasjon av begge deler? Hamsuns utsagn kan selvfølgelig også si noe om forskjeller i levestandard mellom Norge og England på den tiden. Men man ser iallfall i disse omtalene av saka fra Hamsuns side elementer av den litt skrytende, overdrivende tendensen iblandet en porsjon usikkerhet som av mange vil sies å ha vært typisk for ham. Det hadde nok mer status å bli ”beilet til” av en velstående og kultivert kvinne.

Kanskje burde det også legges til at Mary Chavelita Dunne heller ikke egentlig var ”Engländerinde? Hennes bakgrunn var delvis irsk (faren var irsk og moren walisisk). Men slike ”bagateller”(?) har vi i Norge sjelden brydd oss om; heller ikke i dag – selv om avstanden mellom irsk og engelsk/britisk identitet er mye større enn den er mellom for eksempel svensk og norsk.

Dessverre har ingen av Hamsuns brev til henne, eller hennes til ham, blitt bevart, så her åpnes det for spekulasjoner.¹ Men han fortsetter med å nevne henne i flere brev til sine venner Bolette Pavels og Ole Johan Larsen, også etter at de hadde hatt sitt møte i Arendal.

Så hva mente Hamsun egentlig om Mary Chavelita? Hvis vi skal tro på det selvbiografiske elementet i Egertons novelle ”Now spring has come” i debutboka *Keynotes* fra 1993², hadde de begge

---

¹ Men det finnes flere kilder som hevder å kunne dokumentere hvor alvorlig hun tok det, særlig Terence de Vere White, red. *A Leaf from the Yellow Book: The Correspondence of George Egerton* (1958).

² jfr Dette kommenteres som et faktum i to fotnoter til Hamsuns brev, først i et brev til Arne Garborg, 10. sept. 1890, note 4 (Næss 1994, 201),

skrevet ganske følsomme og utforskende brev til hverandre, iallfall over en periode på et halvt til ett år – etter et første møte der det sa klikk – både fysisk og åndelig. Men så går tiden, avstanden gjør sitt, og det neste møtet, neste vår, blir en grusom nedtur. Novellens forteller føler umiddelbart at det spesielle som oppstod mellom dem under det første møtet er borte, og for henne står det klart at grunnen er at hun har tapt seg utseendemessig, er blitt tynn og eldre.

Så forgjengelig kan en forelskelse være! Hamsun på sin side skriver til Bolette Pavels Larsen etter det første møtet, i september 1890:

Enken? Nei, enken var ikke styg. Hun rejste altsaa ja – ”uden videre”. Forresten ikke ganske uden videre, men – nå det var ikke noget videre. Hvis hun vil oversætte mine Bøger bra og sende mig engelske Pund, saa er jeg saa glad i hende, at det er svært. Hvilket jeg vil svare hende. – [. .]

Nærmere betænkt faar jeg kanske svare Enken lidt annerledes & & &. (Næss 1994, s. 206)

Og så? Mary Chavelita Dunne giftet seg med en annen i 1891, og fra 1893, da hun debuterte med novellesamlingen *Keynotes*, var George Egerton i noen år en suksessrik og velkjent – om enn for noen litt vel aparte eller avantgarde – skikkelse på den britiske (og til dels amerikanske) litterære arenaen. Det er også verd å merke seg at hele tre av hennes bøker kom i norsk oversettelse på 1890-tallet: Debutboka *Keynotes* fikk norsk tittel *Grundtoner* og kom i 1895; *Discords* (1894) ble i norsk versjon kalt *Disharmonier* (1896), og i 1898 kom en samling kalt *Fortællinger*. Og i 1899 kom hennes engelske oversettelse av *Sult* ut, så det er slett ikke umulig at kontakten mellom dem kan ha fortsatt på et eller annet nivå i årene imellom, selv om eventuelle brev som ble utvekslet

---

deretter i brev til Bolette og Ole Johan Larsen, 3. januar 1894, note 4 (Næss 1994, 379)

har gått tapt.¹ Med andre ord har vi her å gjøre med en aktiv og ærgjerrig forfatter som ikke bare ble sett og verdsatt i sitt eget land, men som maktet å slå gjennom i andre, inkludert Norge.

Men brev-historien slutter ikke i 1890 eller 1891, for i begynnelsen av 1894 (januar) har hun tydeligvis sendt ham et eksemplar av *Keynotes* og spurt om han kan få noen til å anmelde den. Dette skriver Hamsun om i flere brev mens han oppholder seg i Paris den vinteren. Han er tydeligvis meget smigret over dedikasjonen, men understreker samtidig i flere brev at han ikke er god nok i engelsk til å kunne vurdere den selv (og merk – dette til tross for at han hadde bodd flere år i USA på 1880-tallet). Han ønsker i stedet å overlate til andre å vurdere dens kvaliteter. Samtidig er det interessant å merke seg hvordan han nøler – frem og tilbake: 3. januar sier han at han skal sende paret Larsen boka – dagen etter skriver han på nytt og nevner enda en gang at han skal sende den, inne i brevet – men så har han ombestemt seg og skriver følgende bakpå konvolutten: ”Jeg ombestemmer mig og sender ikke den engelske Bog allikevel. Det er vist bare Sludder, jeg svarer Forfatteren selv nogle Ord.” Og mens han enda er i Paris, 21. februar, skriver han i enda et brev til Bolette og Ole Johan Larsen:

Englænderinden, ja, det er altsaa den Englænderinden, altsaa. Et lidet Sjind- og Bejn-Menneske med en større Skæbne. Har boet i Norge med en fortrukken Mand, som døde. Jeg har truffet hende et Par Gange, vi talte om at hun skulle oversætte mig til Bifsproget, hun begyndte nok ogsaa, men fik vist ikke forlægger.² Jeg har ikke hørt fra hende paa tre Aar, da hun sender denne Bog. Nu er hun

---

¹ Isabelle Meyer hevder i sin (upubliserte) doktoravhandling ”*The Soul on the Page*”: *Female Self Presentation in the Writings of George Egerton* (1993), 2, at hun fortsatte å besøke Norge hvert år frem til 1901.

² Se Tore Rems artikkel om forleggerhistorien til den engelske utgaven av *Sult*, ”The Englishing of *Hunger*: Knut Hamsun, George Egerton and Leonard Smithers”, i Tysdahl et al, *English and Nordic Modernisms* (2002), 62-76.

gift med en Landherre. Hun vilde sætte slig Pris paa at faa a bit of norske criticism, siger hun, da hun er opsvulmet av nok en bog. – Er dette nok? Jeg ved i grunden ikke stort mer selv heller. Enken stakkar var kanskje bra nok, men jeg ved ikke om Forf duer. (Næss 1994, 398)

Slik avslutter Hamsun sin omtale av ”Engländerinden”. Han kommer aldri mer direkte inn på hva han synes om hennes bok (eller senere bøker), og det til tross for at de to hadde mye til felles i sin måte å tenke dikterisk virksomhet på.¹

George Egerton og den ”nye kvinnen”

Den ”nye” litteraturen på 1890-tallet var en overgangslitteratur, og mye av den ble skrevet av ”overgangskvinner”.² Fra den klassiske viktoriatidslitteraturen, som vi gjerne tenker på som de store – og lange – romanenes tid, fortellinger med en begynnelse, en midte og en (tydelig) slutt, begynte den nye generasjonen forfattere før århundreskiftet å prøve ut nye måter å utforske verden og skrive på. George Egerton var en av disse overgangsskikkelsene, en av de mest prominente og profilerte av den unge generasjon forfattere som stod frem i Storbritannia på 1890-tallet, og det er interessant å merke seg hvordan hennes fortellinger fra 1890-tallet både speiler en ny bevissthet om det underbevisste og ubevisste, og en vilje til å få frem også de mørkere sider av tilværelsen. Med andre ord, her var trekk av både naturalisme og impresjonisme, men også av sensasjonsmakeri og sentimentalitet.

---

¹ I ”Knut Hamsun and George Egerton: Factual and Fictional Encounters”, i Tysdahl et al (2002) diskuterer Peter Fjågesund noen interessante fellestrekk hos de to forfatterne, bl.a. bruken av Pan-motivet.

² Se min artikkel ”Kvinnelige forfatteres opprør mot den konvensjonelle romanform i britisk litteratur 1880-1900”, i *Overgangskvinden: Kvindeligheden som historisk kategori—kvindeligheden 1880-1920*, red. Mette Bryld et al. (1982), 41-64.

Det sier noe om suksessen til hennes første bok, novelle-samlingen *Keynotes*, at den fikk æren av å gi navn til en hel serie utgivelser av ”ny” litteratur og nye forfattere av forlaget John Lane på 1890-tallet, en serie som ble illustrert av den meget kjente ”dekadente” tegneren og illustratøren Aubrey Beardsley. *Keynotes* kom ut i minst åtte opplag og ble oversatt til sju språk. *Keynotes* var den første av en serie Egerton-bøker med musikalske referanser i tittelen. I tillegg til denne kom *Discords* (1894), *Symphonies* (1897) og *Fantasias* (1898).

George Egerton både skrev om og var selv et levende eksempel på ”den nye kvinnen”. Det sies at hun var den første forfatteren som på engelsk henviste til Nietzsche. Det at hun skrev om sex, og spesielt om kvinner som seksualiserte vesener, ble oppfattet som noe helt nytt og ganske ”avansert”. Dette var i dekadansens tiår, *fin de siècle*, den perioden da Oscar Wilde var på høyden av sin berømmelse – men også det tiåret da hans fall skjedde.

Én måte å måle Egertons suksess som forfatter på er at hun og hennes skrivemåte ble utsatt for opptil flere parodier, for eksempel i humormagasinet *Punch*, der man hadde flere oppslag som ble kalt ”She-Notes by Borgia Smudgiton”, ”with Japanese Fan de Siècle Illustrations by Mortarthurio Whiskersly”. (Det er vel sant å si et litt barnslig russeavis-preg over noe av dette?) Det er også interessant å merke seg at det tydeligvis var like viktig å gjøre narr av måten hun skrev på som det hun skrev om. Dette gjaldt for eksempel tekstens brudd med en konvensjonell kronologisk narrativ fremstillingsform/fortellemåte. I stedet brukte hun en episodisk, impresjonistisk og springende fremstillingsteknikk, der den indre, psykologiske realismen var viktigere enn utvendig realisme og ”fakta”.

Det er faktisk ganske klargjørende å ta for seg *Punch*-parodien på ”A Cross Line”, novellen som innleder *Keynotes* og dermed dette forfatterskapet:

”My Soozie! My Toozie! My Soozie!”

It is the voice of a man, and he sings. He has grey eyes, and wears a grey Norfolk-broad. They accentuate one another; the pine-trees also accentuate his fishing-rod. . . . Beside a fallen pine lies a woman (*genus*, in fact, *muliebre*). Where the tree fell there she lies. Her fresh animal instinct sniffs the music-hall refrain; the footlights of the Pavillon Rouge mix rather weirdly with a vision, just rudely interrupted, of terra-cottas from Tanagra. Not every woman thinks of these things in a wood. . . . (*Punch*, March 10, 1894, 109)

Uken etter fortsatte *Punch* med parodieringen:

She is lying on her back in a bog-stream. Strangely enough there are white clouds waltzing along the sky. To her fancy, which is nothing if not picturesque, they are a troop of fairy geese on their way to Michaelmas. No? well then, plainly they are ANTONY and CLEOPATRA. And oh! The dalliance, the wild free life of Egypt! No dinners to order; very little washing on Mondays. . . . (*Punch*, March 17, 1894, 129)

Den kvinnelige hovedpersonen i Egertons ”A Cross Line” er faktisk ute på fisketur helt alene idet historien åpner. Hun er aktiv, hun liker utendørslivet – hun tillater seg tilmed å ha brune (og for *Punch* er dette ensbetydende med skitne) hender! Dette ble nok sett som et alvorlig brudd med viktorianske konvensjoner. I tillegg begynner hun å snakke med den fremmede, den gråklede mannen som kommer forbi, og det går tydelig frem at det oppstår en spenning mellom dem. Hun er fristet til å forlate sin mann, men tilfeldigheter (hun oppdager at hun er gravid) fører til at hun ikke gjør det.

For en overgangsforfatter var det naturlig å skrive om det å være i en overgangsfase av livet. Og det er slående hvor mange av Egertons noveller som handler om personer (som oftest kvinner)

på reise eller på andre måter i oppbrudd. Hun skildrer en verden i endring, med nye kommunikasjonsmuligheter. En typisk Egerton-setting kan være båt, buss eller tilmed sykkel. Og når hun av og til skildrer ”ordinære” boligmiljøer, som i ”Wedlock” (Ekteskap) i samlingen *Discords*, er det interessant nok et nybyggerfelt i en forstad som velges ut, bl.a. for å vise hvordan ekteskap virkelig kan bli noe som låser kvinnen fast – jfr. ordet wedlock.

De ”norske” novellene i Egertons forfatterskap – i seg selv verd et studium

I mitt tidligere arbeid med Egertons forfatterskap, var det først og fremst hennes rolle som fornyer av engelskspråklig prosa og novellepioner som var i fokus. Det var imidlertid ikke vanskelig å legge merke til at en rekke av Egertons tekster foregår i eller med referanse til et norsk/nordisk miljø. Av de seks novellene som utgjør debutsamlingen *Keynotes*, er halvparten ”norske”: ”Now Spring Has Come”, ”The Spell of the White Elf” og ”Under Northern Sky” (som dessuten egentlig er en 60-siders novelle og består av tre deler, kapitler eller ”undernoveller”. Av de seks novellene som utgjør samling nr. 2, *Discords*, fra 1894, er det imidlertid bare én som skildrer et norsk miljø, nemlig ”The Regeneration of Two” – men dette er til gjengjeld en 90-siders novelle.

Men kanskje er det ”Now Spring Has Come” som er mest interessant fra et Hamsun-synspunkt, idet denne novellen som jeg alt har vært inne på, har vært sett på som den åpenbart klareste selvbiografiske henvisningen til møtet mellom de to forfatterne. Den norske tilknytningen og settingen i så mye av det Egerton skriver har nok helt sikkert vært en viktig oversak til at hun ble oversatt til norsk.

Fra ”blodets hvisken” og ”benpipenes bønn” til kvinnens ”terra incognita”

Det er ikke vanskelig å se at Hamsun og Egerton må ha hatt en god del til felles, iallfall med hensyn til synet på hva kunsten skulle gjøre. Begge var lei av de ”gamle” skrivemåtene – de ønsket seg nye skrivemåter og temaer. I 1890 publiserte også Hamsun sin litterære programartikkel ”Fra det ubevidste Sjæleliv” i Samtiden, hvor han tok til orde for en ny litteratur, som kunne skildre ”blodets hvisken og benpipenes bønn”. George Egerton formulerte det slik:

I realised that in literature, everything had been better done by man than woman could hope to emulate. There was only one small plot left for her to tell; the *terra incognita* of herself, as she knew herself to be, not as man liked to imagine her—in a word to give herself away, as man had given himself in his writings. In that, I think I succeeded.
“A Keynote to Keynotes”, 58 (1932)¹

Etter de strålende 1890-årene gikk det nedover for George Egerton. Hun klarte aldri å oppnå samme suksess med sine senere verker, men fortsatte ufortrødent å skrive langt inn i det nye århundret, bl.a. en rekke dramaer – som imidlertid bare i liten grad ble oppført og i det hele tatt satte lite spor etter seg. Hennes ekteskap med Egerton Clairmonte ble en fiasko; han viste seg å være en lite pålitelig eventyrer som bidro lite til husholdningen. De fikk et barn sammen, en sønn som tydelig betydde svært mye for henne, men skilsmisse ble det etter ganske få år. I 1901 giftet

---

¹ Min oversettelse: Jeg innså at i litteraturen hadde alt blitt gjort bedre av menn enn en kvinne kunne håpe å nå opp mot. Det var bare ett lite område som hun kunne beherske, nemlig selve hennes eget ”terra incognita”, slik hun kjente seg selv og ikke slik mannen liker å tenke seg henne—med andre ord å ”røpe” seg selv, slik mannlige forfattere til all tid hadde gjort i sine verker. Og dette mener jeg at jeg lyktes i.

hun seg med en kunstkritiker som var 15 år yngre enn henne, Golding Bright, og dette ekteskapet varte resten av livet. Hun døde i 1945.

Sett i et Hamsun-perspektiv er episoden med Mary Chavelita Dunne/George Egerton bare en fotnote, og det er stort sett slik den har blitt behandlet i Hamsun-litteraturen. For den som har engelskspråklig litteratur som arbeidsfelt, og ikke minst hvis man i tillegg har en spesiell interesse for litteraturhistoriske tendenser og smaksendringer, stiller imidlertid situasjonen seg annerledes. For George Egerton var en foregangsskikkelse, en av forløperne til den forfattergenerasjonen av modernister som stod frem i tiden rundt første verdenskrig, for eksempel James Joyce, Dorothy Richardson og Virginia Woolf. Dette var hun selv bevisst på, og med tanke på forsøkene på latterliggjøring som *Punch* stod for, kan vi se at deler av hennes samtid også var klar over det. Sent i livet oppsummerte hun sine forfatterambisjoner bl.a. på følgende måte:

Unless one is androgynous, one is bound to look at life through the eyes of one's sex, to toe the limitations imposed on one by its individual physiological functions. I came too soon. If I did not know the technical jargon current to-day of Freud and the psycho-analysts, I did know something of complexes and inhibitions, repressions and the subconscious impulses that determine actions and reactions. I used them in my stories. I recognised that in the main, woman was the ever-untamed, unchanging, adapting herself as far as it suited her ends to male expectations; even if repression was altering her subtly. I would use situations or conflicts as I saw them with a total disregard to Man's opinions. I would unlock a closed door with a key of my own fashioning.¹

---

¹ George Egerton, "A Keynote to Keynotes", i John Gawsworth, ed. *Ten Contemporaries: Notes Toward Their Definitive Bibliography* (1932), 58. Min oversettelse: Hvis man ikke er androgyn, er man nødt til å betrakte livet gjennom sitt eget kjønns øyne og tilpasse seg de begrensningene som

Her slutter historien om disse to forfatterne som hadde så mye felles, men som likevel kom til å utvikle seg svært forskjellig. For Mary Chavelita ser det ut til å ha vært et sårt minne og et bittert tap at det for henne så skjellsettende møtet med Hamsun ikke førte til noe. Men i etterpåklokskapens klare lys kan vi kanskje i dag antyde at det var like bra — med tanke på Hamsuns senere utvikling, også for henne — at det gikk som det gikk?

Litteraturliste

- Bjørhovde, Gerd. ”Kvinnelige forfatteres opprør mot den konvensjonelle romanform i britisk litteratur 1880-1900”, i *Overgangskvinden: Kvindeligheden som historisk kategori—kvindeligheden 1880-1920*, red. Mette Bryld et al. Odense: Odense Universitetsforlag, 1982, 41-64.
- Bjørhovde, Gerd. *Rebellious Structures: Women Writers and the Crisis of the Novel 1880-1900*. Oslo/Oxford: Norwegian University Press/Oxford University Press, 1987.
- Egerton, George. *Keynotes*. London/Boston: Elkin Mathews & John Lane/Roberts Brothers, 1893.

---

kjønns individuelle fysiologiske funksjoner pålegger en. Jeg kjente vel ikke den tekniske freudianske og psykoanalytiske sjargongen, men jeg visste en del om komplekser og hemninger, fortrengninger og de underbevisste impulsene som bestemmer handlinger og reaksjoner. Jeg brukte dem i mine fortellinger. Jeg innså at i all hovedsak var kvinnen den evig utemmede, uforanderlige, den som var i stand til å tilpasse seg så langt det passet hennes egne mål mannens forvengninger, selv om fortrengningene endret henne på forskjellig vis. Jeg brukte situasjoner eller konflikter slik jeg oppfattet dem uten å ta hensyn til mannens meninger. Jeg låste opp en lukket dør med en nøkkel som jeg selv hadde laget.

- Egerton, George. *Discords*. London: John Lane, 1894.
- Egerton, George. *Symphonies*. London & New York: John Lane, 1897.
- Egerton, George. *Fantasias*. London & New York: John Lane, 1898.
- Egerton, George. "A Keynote to Keynotes", i John Gawsworth, ed. *Ten Contemporaries: Notes Towards Their Definitive Bibliography*. London: Ernest Benn, 1932.
- Fjågesund, Peter. "Knut Hamsun and George Egerton: Factual and Fictional Encounters". I Tysdahl et al, eds. *English and Nordic Modernisms*. Norwich: Norvik Press, 2002, 41-60.
- Meyer, Isabelle. "*The Soul on the Page*": *Female Self Presentation in the Writings of George Egerton*. Unpubl. PhD thesis, Australian National University, 1993.
- Næss, Harald S., red. *Knut Hamsuns brev 1879-1895*. Bind I. Oslo: Gyldendal Norsk forlag, 1994.
- Punch, Or the London Charivari*, March 10, 1894, 109: "She-Notes by Borgia Smudgiton".
- , March 17, 1894, 129: "She-Notes by Borgia Smudgiton, Part II".
- Rem, Tore. "The Englishing of *Hunger*: Knut Hamsun, George Egerton and Leonard Smithers". I Tysdahl et al, eds. *English and Nordic Modernisms*. Norwich: Norvik Press, 2002, 61-76.
- Showalter, Elaine, ed. and introduction. *Daughters of Decadence: Women Writers of the Fin-de-Siècle*. London: Virago Press, 1993.
- Showalter, Elaine. *A Literature of Their Own: British Women Novelists from Brontë to Lessing*. Princeton, N.J.: Princeton University Press, 1977.
- Tysdahl, Bjørn, Mats Jansson, Jakob Lothe and Steen Klitgård Povlsen, eds. *English and Nordic Modernisms*. Norwich: Norvik Press, 2002.

Vicinus, Martha, ed. and introduction. *George Egerton: Keynotes & Discords*. London: Virago Modern Classics, 1983.

White, Terence de Vere, ed. *A Leaf from the Yellow Book: The Correspondence of George Egerton*. London: The Richards Press, 1958.